

řekl, by vydala oznámku žalobkyni po jejím návratu. Tato vada nebyla odstraněna tím, že žalobkyně pak našla oznámku. (Srov. nař. min. pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927, čís. 15 § 15 (1) b), § 14 (1) b) otištěné ve Věstníku ministerstva spravedlnosti 1928 str. 184 Sdělení 84.) Předpisy o náhradním doručování soudních zásilek mají dalekosáhlý význam, neboť jejich dodržení nebo nedodržení může mít pro strany nepředvídané následky. Proto musí býti dodržovány přesně. Není-li tomu tak, jest doručení vadné. V tomto případě bylo vadné, an poštovní orgán opomenul oznámku připevniti na dvěře bytu žalobkyně. (Tak rozhodl i nejvyšší soud vídeňský rozhodnutím ze dne 15. února 1910, č. j. R II 136/10 — Právník str. 161/1911.) Tato vada má za následek neplatnost náhradního doručení a proto od něho nelze počítati lhůtu k podání odvolání. Nezakládá však zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., neboť dovolatelce tím nebylo znemožněno projednávat před soudem. Žalobkyně vyzvedla rozsudek na poště teprve začátkem dubna 1929. Od toho času se počítá odvolací lhůta. Odvolání podané 8. dubna 1929 není opožděno.

Čís. 9324.

Nezaplatil-li dlužník včas vyrovnací kvoty, jest vyrovnání zmatečným (§ 57 vyr. ř.), třebaš dlužník omylem o pohledávce nevěděl.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 110/29.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl ku konci

důvodů:

Žalovaná se nemůže vymlouvat ani na vyrovnání. Pohledávka žalobcova na náhradu platů šroubárně nepodléhá vyrovnacímu řízení, ježto směneční žaloba byla podána teprv 2. ledna 1926, tedy po zahájení vyrovnacího řízení. Dovožné zaplatil žalobce ovšem již před zahájením vyrovnacího řízení a pohledávka na vrácení dovozného podléhá tedy vyrovnání, ježto vznikla před jeho zahájením. Ale proto, že žalovaná nesplatila na dovožné včas vyrovnacích kvot, jest vyrovnání podle § 57 vyr. ř. zmatečné. Nezáleží na tom, že žalovaná o této pohledávce omylem nevěděla. Zákon v § 57 vyr. ř. v tom směru nerozeznává a důsledky svého omylu musí nésti žalovaná sama.

Čís. 9325.

Jinak než žalobou podle § 569 čřs. nelze zameziti prodloužení nájemní nebo pachtovní smlouvy podle § 1114 obč. zák.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 616/29.)

Žalující město propachtovalo žalovanému pozemky od roku 1923 do konce roku 1928. Žalovaný se ucházel dne 22. června a dne 20. října 1928 o prodloužení pachtu, ale žalující město mu je nepovolilo a vyzvalo ho, by pozemky do 31. prosince 1928 vyklidil, on však nevyhověl výzvě. Žalující město podalo pak žalobu o vyklizení teprve dne 7. března 1929. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jde jen o to, zda žaloba byla podána pozdě a zda zatím mlčky nastalo prodloužení pachtovní smlouvy. K této otázce přisvědčily oba nižší soudy. Dovolací soud shledává jejich právní mínění správným, když se vezmou za základ zjištěné skutkové okolnosti a když se hledí k tomu, že žalovaný namítl, že smlouva byla mlčky prodloužena. Podle předpisu § 1114 obč. zák. se prodlužuje mlčky nájemní (pachtovní) smlouva, když nájemce (pachtýř) po uplynutí nájemní (pachtovní) doby pokračuje v užívání nebo požívání věci, a pronajímatel (propachtovatel) to dopouští. Tento předpis byl doplněn předpisem § 569 c. ř. s., že nájemní nebo pachtovní smlouvy, které zanikají vypršením času, se jen tenkrát pokládají za mlčky obnovené tím, že nájemce nebo pachtýř dále upotřebuje neb užívá najatého nebo pachtovaného předmětu a pronajímatel nebo propachtovatel to trpí, když ve čtrnácti dnech po vypršení nájemního nebo pachtovního času nebo při smlouvách, které byly uzavřeny původně na kratší čas než na jeden měsíc, ve lhůtě rovnající se polovici času původně smluveného, po projití smlouvy ani pronajímatel nebo propachtovatel nevznese žalobu o vrácení, ani nájemník nebo pachtýř žalobu o zpětvzetí najatého nebo pachtovaného předmětu. Sporno jest, zda vznesení takové žaloby jest naprosto nutné, by se zabránilo prodloužení smlouvy, či zda stačí, dá-li strana jiným způsobem najevo, že ve smlouvě po vypršení času původní smlouvy nemíní pokračovati. (Stubenrauch, Komentář, § 1114 obč. zák. se o tom nevyjadřuje, spokojuje se s uvedením textu zákona, Krasnopolski-Kafka, Obligationenrecht str. 416 praví, že okolnost, že nájemce nepodá žalobu na zpětvzetí najaté věci, vede k obnově nájemní smlouvy jenom za předpokladu, že pronajímatel před vypršením nájemní doby nedá určitě a nepochybně najevo, že nájemci nedovolí další užívání nájemního předmětu. O opomenutí podání žaloby pronajímatelem se nezmiňuje. Ehrenzweig, Privatrecht, II str. 469 praví, že k zamezení prodloužení pachtovní smlouvy by měl stačiti mimosoudně ve lhůtě projevený odpor. Lhůtou nepochybně rozumí lhůtu uvedenou v § 569 c. ř. s. Mayr, Bürgerliches Recht, II. str. 229 praví, že mimosoudní odpor pronajímatelův vylučuje předpoklad, že další užívání věci dopouští. Sedláček, Obligační právo, II str. 102 praví, že zmeškání lhůty (k žalobě) nelze za všech okolností považovati za schválení a souhlas. Rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudního dvoru Gl. U. n. ř. čís. 4339 praví, že ze srovnání předpisů § 1114 obč. zák. a § 569 c. ř. s. jde najevo, že onen spojoval obnovu (nájmu) se skutečností onoho

trpění (Bewendenlassens), nyní (§ 569 c. ř. s.) se žádá pozitivní jednání pronajímatele, podání žaloby. Podle toho rozhodnutí je nutno, by bylo zamezeno prodloužení smlouvy, podati v zákonné lhůtě žalobu. Jiný odpor proti prodloužení nestačí). Tento nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4944, že jinak než žalobou podle § 569 c. ř. s. nelze zameziti obnovu pachtu, (podle § 1114 obč. zák.) a opakoval toto mínění v rozhodnutí sb. n. s. čís. 7715. Setrvává při něm. Vyjádření stran před uplynutím nájemní (pachtovní) doby budou zpravidla bezvýznamná, neboť budou míti ráz vyjednávání. Bude-li straně záležeti na tom, by byl stav ve příčině nájemního (pachtovního) poměru jasný před koncem smluvní doby, vymůže si příkaz k odevzdání nebo převzetí podle § 567 c. ř. s. Aby nájemce (pachtýř) nemohl předpokládati, že pronajímatel (propachtovatel) jest srozuměn s prodloužením smlouvy, musí mu to tento dáti najevo způsobem vylučujícím každou pochybnost, a to v krátké lhůtě po skončení původního smluvního poměru. Dlouhé trvání nejistoty o tom, zda dosavadní smluvní poměr jest či není prodloužen, nynější hospodářský život nesnese. Proto nejvyšší soud trvá na názoru, že jinak, než žalobou podle § 569 c. ř. s., nelze zameziti prodloužení nájemní nebo pachtovní smlouvy podle § 1114 obč. zák. V souzeném případě byla sice žaloba podána, ale po uplynutí zákonem předepsané lhůty. Smluvní poměr byl již prodloužen. Proto nebylo třeba vyšetřovati, jakou odpověď dalo žalující město žalovanému na jeho žádost o prodloužení smluvního poměru. Je tudíž dovolání jak z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci, tak z důvodu vadnosti řízení, bezdůvodné, pročež mu nebylo vyhověno.

Čís. 9326.

Podal-li žalovaný proti směnečnému platebnímu příkazu námitky bez podpisu advokáta, ač bylo na směnečném platebním příkazu vytištěno poučení, že námitky musí býti podepsány advokátem, jde jen o formální vadu a soud jest povinen postupovati podle §§ 84 a 85 c. ř. s. Advokát jest oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním, jež však nesmí obsahovati námitky, jež nebyly uplatněny již v původním podání.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 636/29.)

Procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Všecky uplatňované odvolací důvody opírá žalobkyně v podstatě o to, že směnečný platební příkaz byl žalovanému S-ovi správně doručen již 10. května, že jeho vlastnoručně psané námitky, v nichž tvrdí, že směnku nepodepsal, měly býti podkladem dalšího řízení tak, jak byly, a měly vésti k zamítnutí námitek, že tu nešlo jen o formální vadu, která by byla mohla býti odstraněna podle § 84 c. ř. s., nýbrž o vady a nedostatky věcné, které takto odstraněny býti nemohly; než